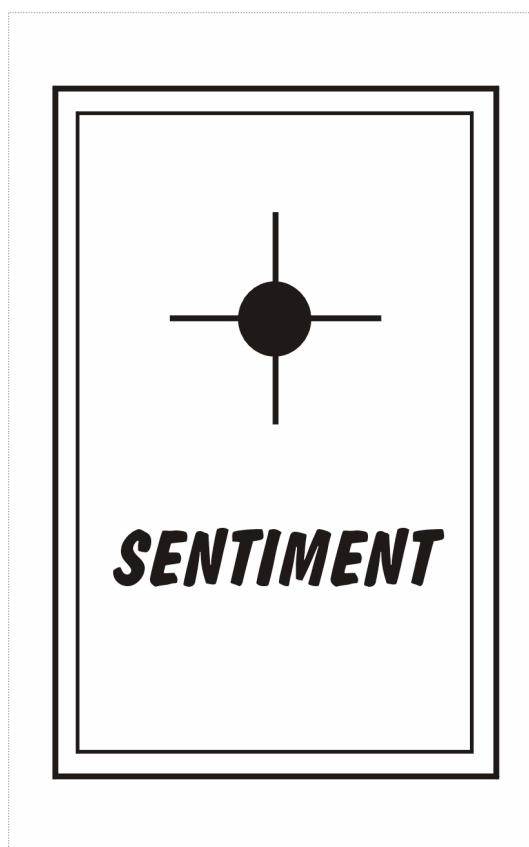


Lluís Maria Xirinacs

GLOBALIUM . MODEL MAJOR

SENTIMENT



Un model global de la realitat. *GLOBÀLIUM*

Segona part: MODEL MAJOR

Categoria: SENTIMENT

Primera edició (en format electrònic): gener 2017

© Del text: **Lluís Maria Xirinacs Damians**

Llibres de figures *Globàlium* major: **Lluís Maria Xirinacs Damians**

Informatització figures *Globàlium* major: **Manuel García Sanz**

Aportacions:

Definicions curtes revisió: **Joan Parés Grahit**

Recerca de textos afins: **01 a 03 Núria Roig Esteve. 04 Sonet de Josep Colet Giralt**

Recerca d'obra plàstica afí: **Francesc Soler Claveras**

Test/qüestionari informatització: **Montserrat Sánchez Barra**

GRUP D'INVESTIGACIÓ GLOBÀLIUM

FUNDACIÓ RANDA  **LLUÍS M. XIRINACS**
Rambla de Badal, 121, 1r. 08028-Barcelona Tel. 934194747
<http://xirinacs.cat> - <http://xirinacs.wordpress.com>
www.lluismariaxirinacs.cat
info@fundaciioranda.org - germanies.randa.xirinacs@gmail.com

Totes les obres de Lluís Maria Xirinacs sota llicència CC:



Aquesta obra està subjecta a una llicència de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative Commons](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

ÍNDIX

- MODEL MAJOR, CARRETERES, REVELACIÓ.....	Pàg. 4
- Categoria: SENTIMENT	
* Definicions curtes	Pàg. 5
* Etimologia	Pàg. 5
* Història filosòfica	Pàg. 5
* Nucli	Pàg. 6
* Antitermes	Pàg. 14
* Núvol d'afins	Pàg. 14
* Sociolingüística	Pàg. 15
* Figures	Pàg. 16
* Texts afins	Pàg. 17
* Obra plàstica afi	Pàg. 22
* Dades tècniques	Pàg. 23
* Test / Qüestionari	Pàg. 23
* Diccionaris consulta	Pàg. 23

2.- MODEL MAJOR

Dintre del projecte general de **GLOBÀLIUM**, *un model global de la realitat*, el MODEL MENOR (1), era una esfera de tres dimensions cartesianes: *cernent* (c), *parença* (p) i *tensió* (t), amb els sis corresponents punts cardinals: “Teoria” (+c) / “Pràctica” (-c), “Fenomen” (+p) / “Noümen” (-p) i “Objecte” (+t) / “Subjecte” (-t). Per accedir ara al MODEL MAJOR cal afegir-hi una quarta dimensió cartesiana: *voltant* (v), amb els seus dos punts cardinals: “Món” (+v) / “Plasma” (-v).

23.- CARRETERES

En la pissarra (22) del MODEL MAJOR hi ha vuit centres principals d’atracció (categories de color verd), corresponents als vuit punts cardinals esmentats, equidistants entre veïns (90°). Ara establim una xarxa bàsica de trams de carreteres (vint-i-quatre), tots iguals, de 90° cadascun, entre cada dos punts cardinals veïns. En resulten sis cercles canònics màxims perpendiculars (360°) (fig. 0-5) que anomenarem: I. Mètode (231), II. Revelació (232), III. Univers (233), IV. Cultura (234), V. Relació (235) i VI. Consistència (236). En el punt mig de cada tram fixem un centre de segon ordre (en total: 24 categories de color negre), que vénen definits per les dues categories verdes situades en els dos extrems del seu tram.

232.- REVELACIÓ: c, t

El segon (II) cercle canònic de variables *cernent* i *tensió* és format segons aquesta seqüència: SUB – 45° - STM – 45° - PRA – 45° - SGE – 45° - OBJ – 45° - SGT – 45° - TEO – 45° - STT – 45° - SUB. Recull els diferents elements de revelar (“Revelació”) la realitat: elements emocional, sígnic o semiòtic, significatiu racional o definitori i del sentit intel·ligent o endevinatori.

232.13.- SENTIMENT: -c, -t.

232.13.00.- Categoria: SENTIMENT. STM (PRA-SUB)

232.13.01.- Definicions curtes:

Realitat vivencial.
Concerniment intens.
Empenta vital.
L'emoció permanent de viure.

232.13.02.- Etimologia:

Significa “actitud subjectiva desvetllada per la sensació”, “disposició emocional envers una cosa”, “moviment, impuls de l'ànima produït per causes espirituals”, “sensibilitat”, “capacitat de sentir”. Substantivació activa de “sentir”, que ve del llatí *sentire* “percebre amb els sentits”, “copsar”, “adonar-se”. Es diu dels sentits i de l'esperit. Arrel *sent-:

1.- Llatí. Derivats i composts: *sensus* “sentit”, *(in)sensibilis* “(in)sensible”, *sensatus* “sensat”, *sententia* “sentència”, “frase”, *assentire* “assentir”, *consentire* “consentir”, *dissentire* “dissentir”, *praesentire* “presentir”.

2.- Cèltic: irlandès: *sét* “camí”; gaèlic: *hynt* “camí”

3.- Germànic: gòtic: *sinpa* “vegada”, “viatge”; antic alt alemany: *sindón* “viatjar”, “tendir a”, “pensar en”; alemany: *sinnen* id.

4.- Avèstic: *hant*.

5.- Armeni: *ent anam* “jo corro”.

232.13.03.- Història filosòfica:

Força interior. Tremp, *Stimmung* (Heidegger). To vital. *Kundalini* (hindu.). Libido, angoixa (Freud). Orgasme (W. Reich). Emocions bàsiques. Exaltació / depressió. Naixement i mort místics. Reencarnació. *Rebirthing*. “Voluntat de viure” (*Wille zum Leben*) de Schopenhauer.

El **Sentiment** constitueix l'empenta vital, el coratge, és a dir, allò que fa que una persona mantingui la seva autonomia i fermesa. El **Sentiment** és, d'una banda, resposta o reacció d'adaptació davant situacions ambientals. D'altra, el **Sentiment** determina una forma possible de percebre subjectivament el món aliè. Des d'aquesta perspectiva podríem dir que el **Sentiment** *tenyeix* i avalua les vivències.

Tota vivència se sent des d'una circumstància íntima concreta, des d'un *trobar-se*. Aquest to vital és la base de la nostra vida psíquica. També, des d'un punt de vista neurològic, podem afirmar que el **Sentiment**, l'arrel de la vida afectiva, és el fonament de la nostra vida intel·lectual.

Cal no oblidar que ens movem en els territoris veïns a la categoria "**Subjecte**". La "realitat" subjectiva és molt *sui generis*. No és una "cosa" estable en si i independent de la seva captació. És una "cosa" inestable en si – "viva" – i autoconscient. El **Sentiment** pertany a l'àmbit de les vivències que "són" en tant que es belluguen i en tant que alerten el "**Subjecte**".

En el nostre model, **Sentiment** és un terme que pren un significat molt més precís que en el llenguatge usual. Hem usat aquest mot per salvar una certa simetria formal: **Sentiment** – "Sentit" – "Significat" – "Signe", dins del cercle (c, t) de Revelació (232). En el llenguatge corrent, és pràcticament sinònim d'"afecte". En el model, "afecte" i "sentiment" (en el significat usual) estan situats en la categoria "**Psíquica**", que inclou qualsevol afectació esdevinguda en el propi món interior, sigui física o mental, objectiva o subjectiva, mundana o plàsmica. Compost de "sentir", derivat del llatí d'etimologia desconeguda, i "-ment", derivat de "ment" de la prolífica arrel indoeuropea *men- "pensar", podria equivaldre, tot seguint accepcions no massa usuals, a "sentir en l'interior". En l'ús corrent, "sentiment" forma part d'un paquet de termes com sensació, moció, afecte, emoció, pensament, decisió, acció, convicció, que en el meu model pertanyen a la psíquica. Ací empro el terme **Sentiment**, en oposició relativa a "Sentit", precedit de la zona pantanosa de la força pràctica (**PRA**), on es perden les objectivitats (**OBJ** - **SGE**) i les vivències (**STM** - **SUB**) definides, aquest és un territori conscient, més enllà de la "**Pràctica**", però encara irresponsable i, per consegüent, més ençà del "**Subjecte**". Més enllà de les vivències del psiquisme individual o col·lectiu, i abans o per sota de la "coagulació" del jo, trobem l'ànim (**STM**), que tampoc s'ha de confondre amb el territori veí de l'ànima. (**MTP**). També es parla d'"estat d'ànim". L'ànima és meua. L'ànim o l'estat d'ànim m'aguanta per sota i, segurament, és anterior al jo. La categoria **Sentiment** és un cas molt particular i precís d'afectació. És un límit de l'afectació. Té un 75% de força, d'empenta vital i un 25% de consciència mental, en forma d'intuïció subjectiva o, com es diu ara, d'intel·ligència emocional. És una categoria íntimament lligada a les emocions profundes.

D'antuvi, cal contemplar, doncs, la seva arrel: la força. El **Sentiment** és la força subjectiva, la força emmagatzemada en el "**Subjecte**", la "benzina" del dipòsit del nostre "cotxe". Allò que l'energia és a les estructures de l'espai extens o exterior, és l'empenta vital a les vivències de l'espai intens o interior. El nadó és pura força en estat lliure i dispers. A mesura que l'infant creix, aquesta força, per la via subjectiva, de primer es va expandint –empenta vital– i després va essent concentrada en el "jo" –llibertat, autogovern–. A l'adolescència apareix el "**Subjecte**" com a autodisposició plena de la pròpia força. Aquesta energia vital és la base, fonament i la fortalesa del "**Subjecte**". La "**Pràctica**" va subministrant la benzina al "**Subjecte**". A la joventut, aquesta força va *in crescendo*. Et menjaries el món. Cal fer veure al jove que aquest combustible és un

present gratuït de la natura, que no té cap mèrit propi. El mèrit raurà en la seva administració. A l'ancianitat, aquesta força va *morendo* paulatinament. “Em fallen les forces”. I aquest procés de pujada (+c) i baixada (-c) és inexorable. La gràcia de la vida no rau en tenir molta força sinó en saber jugar encertadament amb la força de què es disposa en cada moment. Una imatge hi pot ajudar. ¿Coneixeu el costum pasqual de l'ou com balla? Un brollador emet un raig d'aigua cap amunt. En l'embut de la base es posa la closca sencera d'un ou buidat. El doll l'arrossega cap amunt i en obrir-se l'aigua com una palmera manté inestablement l'ou en l'ull de la palmera d'aigua, tot ballant sense parar. El raig d'aigua que empeny cap amunt és el sentiment (STM), l'ou buit és el jo (**SUB**), elevat o deixat pel doll del sentiment i el ball esbojarrat de l'ou, el sentit (STT). En l'adolescència el jo madura de ple. En la infància domina el sentiment radical a què aquí em refereixo. Aquest sentiment radical puja i galleja en els primers anys de la vida i baixa i s'esmoreeix en els darrers. En la maduresa hi ha temporades de tot. Tan aviat ens sentim segurs de nosaltres mateixos, valents i decidits, com atemorits, covards i deprimits. Valor, depressió, optimisme, pessimisme, moral de vencedor, derrotisme, “moral” alta o “moral” baixa són diferents estats d'ànim de puja i baixa del jo. És el doll interior de la vida. Henry Bergson en diu *l'élan vital*, l'alè de la vida. Schopenhauer en diu “la voluntat” i Nietzsche, “la voluntat de poder”. El sentiment és un territori d'enfortiment del propi poder. El jo és el poder ple, és la síntesi de tots els poders de la pràctica, és la sobirania, l'emancipació, la independència. El nen “encara no pot” fer segons que, l'ancià “ja no pot” fer-ho. El mascle conductor d'una horda animal o humana és aquell que, en les lluites rituals, pot més que els altres. Qui no pot aguantar-se sobre els propis peus no pot assolir una personalitat acceptable. El **Sentiment**, doncs, en el meu model, és allò més profund dels sentiments, és l'emoció profunda, la sensibilitat més fonda, la convicció més arrelada, la decisió més esforçada. És la vivència del moment culminant de l'orgasme on tot l'organisme vibra en la seva més alta potència i “Intenció”, la de fer éssers semblants a ell, i el més alt lliurament en l’“Amor” i la “Felicitat”. Potser també podem identificar aquest “país” amb l'*id* de Freud, aquell inconscient individual o col·lectiu (K. Jung) que ens governa, per dessota, en bona mesura, la vida de l'*ego*, com el brollador governa el ball de l'ou. Als joves els en sobra i sovint el malbaraten. Els vells en són deficitaris.

Aquesta força no és només física, també és psíquica, moral, mística. Aquestes dues últimes formes de la força són força menys dependents de l'edat.

Si ens observem atentament descobrirem que tenim una mena de dispositiu –la “boia” del dipòsit– que ens avisa constantment del nivell de la nostra energia interior. La nostra veu interior ens avisa del nivell de benzina del nostre dipòsit. Les nostres neurones fabriquen energia interior. Però amb la nostra actuació l'anem gastant. Cal de tant en tant anar a recarregar a la gasolinera.

Wilhelm Reich és mestre en aquest tema. Entre moltes altres consideracions avisa que en l'educació dels nens hauríem d'ensenyar a administrar l'energia radical que és el **Sentiment**, energia resultant de la suma de totes les petites energies generades per les neurones, del nostre sistema nerviós, una a una. Aquestes neurones van fabricant energia a tant per minut quan les mantenim en repòs (“**Letargia**”). Si no parem compte i en gastem més que no pas en produïm vindrà el desànim, la “depre”, l'abúlia. Cal saber estirar l'energia “fins a final de mes”, com els calerons de la mesada. La natura és sàvia i ha posat una assegurança contra despistats: la son. Aquesta, regenera l'energia esgotada. Si el somni (despert o adormit) és propi del territori veí de l'art (ART), la son és pròpia del sentiment exhaust. Cal no confondre'ls. Els sistemes socials, polítics, econòmics, religiosos, culturals, si són despòtics, temen la potència, d'arrel profunda i per tant incontrolable des de fora, de les noves generacions de joves i fan mans i

mànigues per a afeblir-la. Talment com el *rejoneador* fa amb el brau. Cal dessagnar el jovent. L'excés de televisió fa al jove passiu i abúlic. L'excés de publicitat directa o indirecta, sobretot del cinema, fa al jove capriciós i contemplat. La droga compulsiva trinxa els seus nervis. Les emocions fortes desgasten llur capacitat de lluita. Gustos rebuscats, audiovisuals trepidants i vociferants, gestos de ball semiepilèptics, velocitats suïcides, modes sofisticades i manipulades, substitució de la realitat per la virtualitat i de l'esforç per l'acte simplement digital de prémer una tecla. Fins que apareixen agressives tribus urbanes, mentalment desballestades, i passives masses urbanes, mortalment avorrides. Cal vigilar les malalties del sentiment: l'animositat i el desànim. Wilhelm Reich ens diu que cal aprendre a administrar l'energia interior disponible. Cal saber reposar (descansar) per reposar (recarregar) forces. Qui no fa servir les seves forces és estèril, però qui les malversa emmalaltirà. Potser s'haurà gastat massa forces en fer excursions i li'n faltin, per exemple, per pair. Li sobrevindrà un tall de digestió. O li faltirà valor per enfrontar-se als problemes de la vida. "Valor", "ànim", "exaltació", "depressió" són qüestions importants que cal saber tractar. En l'educació corrent només es tracten d'una faisó ocasional i esbiaixada. ¿Com pot ser que certs joves en la plenitud de la seva vida se sentin deprimits? Potser no s'ha parat esment en els excessos referits d'exaltació a que els duu la societat consumista. Sensacions fortes. Emocions fortes. Adrenalina. Temptadores victòries fàcils. Malversació de les energies interiors, talment com malversem les exteriors. Irresponsabilitat. Atès que, com he dit, cada neurona té l'hora de fabricar energia i l'hora d'alimentar-se d'energia exterior o interior, la força que cada neurona fabrica és vessada al torrent del sistema nerviós, al "comú". I omple, així, el dipòsit energètic del nostre cos. Cal aprendre a manejar una economia de l'empenta vital de què disposem. Cal pensar en el curt termini i reservar forces per a qüestions de llarg termini. Cal, també, reservar sempre les forces mínimes que calen per al bon funcionament del nostre metabolisme basal: combustions cel·lulars, respiració, digestió, circulació imprescindibles per a mantenir-nos vius. Però també cal reservar forces per als imprevistos físics i morals. Si no tenim forces, si no som valents, no valem per a res, som una fulla seca enduta pel vent. Quan anem sobrats d'energia interior estem alegres i som optimistes. Quan no, anem tristos per la vida i som pessimistes. No cal dir que ens poden, i podem nosaltres, robar l'energia aliena talment com es roben els diners d'altri. Gairebé tota l'Àfrica ha perdut l'esperit emprenedor, la capacitat d'iniciativa en vista a refer el seu futur. Els els hem robats els nord-occidentals progressistes, desenrotllistes, emprenedors... i encara tenim la poca vergonya de voler ensenyar-los els nostres valors, la democràcia. ¿Quina democràcia hem practicat amb ells? Ara jeuen a terra resignats, mentre emmalalteixen i moren com mosques. No-violència no és no tenir força. No-violència és no usar la pròpia força per apoderar-nos de la dels altres. Opressió és forçar l'altre a esmerçar les seves forces en els seus propis interessos. És un robatori de vida aliena.

En el seu meravellós llibre *L'anàlisi del caràcter* (1933), Wilhelm Reich, explica que el nen petit té una dosi de **Sentiment** o energia vital equilibrat, suma de les energies de totes les neurones, perfectament distribuïdes per tot el cos i compensades entre elles. Especialment notable és l'equilibri entre la superfície –la pell– del nen i els seus principals sistemes nerviosos –especialment el sistema nerviós central-. Segons Reich, en l'adolescència, el sistema social injust en el que estem submergits impedeix l'expansió natural i espontània de la personalitat del jove. Se li nega un lloc de llibertat i de responsabilitat en la societat trencada per la lluita de classes. I l'adolescent retreu i reprimeix el seu desenvolupament sincer. Perd la primarietat i autenticitat de la seva expressió. Es torna secundari, complicat, astut, hipòcrita. Amaga els seus sentiments i pulsions. La pell se li refreda i es fa aspra. La sang no l'hi arriba. El cristal·lí dels ulls

perd la irrigació necessària i aquells ulls transparents d'infant es tornen tèrbols. Es concentra l'energia vital esporuguida en els centres nerviosos, on s'observa una mena de congestió de sang permanent. Apareix l'angoixa. No s'ha de confondre depressió i angoixa. La depressió és manca d'energia vital. L'angoixa n'és l'excés concentrat en els nuclis nerviosos. És una sensació d'ofec per causa d'excés d'energia concentrada. Si per a M. Heidegger l'angoixa és l'essència de l'ésser humà –*Dasein*–, per al metge Reich és signe d'una malaltia pròpia d'una adolescència mal resolta. La causa? L'imperialisme dels adults sobre els joves.

I segueix l'anàlisi de Reich. Ja en plena joventut, la pressió interior de l'energia vital concentrada es trenca, en cada ésser humà, pel punt més feble del seu organisme. El **Sentiment** explosiona en alguns pel fet de caminar obsessivament –excursionistes empedreïts–, en altres pel sexe –maníacs sexuals–, en altres per la golafreria, les tempestes emocionals, la xerrameca, els “tics” nerviosos, les obsessions mentals, etc. Pel forat més feble de l'organisme s'escola l'energia sobrera que ofegava d'angoixa el “**Subjecte**”. Aquest és desangoixa i sembla que queda curat del seu ofec. Sembla que es normalitza. Però resta presoner amagat de la peculiar sortida de descàrrega. **No pot no caminar, no pot no xerrar, no pot no menjar o beure, etc.** Aquesta és la definició de desig viciós esclavitzador: “no poder no”. El Buda ens avisa que tots els mals vénen d'aquesta mena de desigs. El militar compulsiu va tot el dia amb una cuirassa anatòmica, a part que pugui portar una cuirassa metàl·lica. No pot no anar amb l'espina drete i el pit bombat sortint cap endavant. Com algunes dones presoneres de la seva pitrera. Reich anomena aquests vicis de manera genèrica “cuirasses”. És la segona fase de la malaltia de l'angoixa adolescent. L'energia sobrera escapa dels centres nerviosos, però escapa de forma compulsiva, obligada. El fumador gasta obligadament el seu excés energètic fumant, però no pot deixar de fumar. L'alcohòlic, el drogaddicte, el ludòpata, el teleaddicte, el comprador o el consumidor compulsius, els posseïts de plaga emocional, etc.

Reich, agudament observa que aquests vicis donen èxit als qui els tenen si el contingut és apreciat per la societat que els envolta. Gran militar, gran pianista, etc. En canvi el cleptòman, el foll o el revolucionari compulsiu són carn de presó i de marginació. Deixo clar que no faig entrar en aquest apartat el vers genis no compulsius de tot allò que s'escaigui. Parlo dels presoners de la seva cuirassa.

I segueix Reich tractant de curar aquesta malaltia de doble nivell. No es pot curar un de les cuirasses que tingui sense recaure en l'angoixa. Cal, doncs, d'antuvi, retrocedir a l'angoixa com a pas de retirada de les cuirasses esclavitzadores. Per fer-ho cal aprendre a separar el “**Subjecte**” de l’“**Objecte**” del “**Desig**”. Cal aprendre a desidentificar-se amb el tabac, l'alcohol, els diners, el sexe, etc., i identificar-se amb el propi jo. Cal aprendre a mirar a distància els plaers (“**Ebrietat**”) i els dolors que donen les coses, sense negar-los, sense reprimir directament el “**Desig**” o la por. Meditem aquestes darreres paraules. Veurem que, poc a poc, va desapareixent la compulsivitat, l'esclavitud, la identificació alienadora. Però cal alhora anar assumint l'excés d'energia vital que no pot sortir i que s'emmagatzema en els centres nerviosos en forma d'angoixa.

En una etapa posterior cal aprendre a expressar-se integralment, malgrat les pors. Cal netejar la societat d'individus reprimits, esclaus, espantats, tot i que això faci més difícil la convivència. El nou adolescent surt de l'estat permanent d'angoixa i retorna aleshores a la infància per la via d'una nova autenticitat adulta, d'una segona innocència.

Emergeix un jo, un “**Subjecte**” verament responsable i lliure. A tots els nivells de la columna vertebral, a tots els *xacres* de l'hinduisme (“**Pràctica**” – “**Teoria**”), als centres i a la perifèria del cos arriba finalment a haver-hi la dosi d'energia proporcionada segons l'harmonia del conjunt.

Abans de tancar aquest apartat vull referir-me també a una observació de l'eminent cardiòloga francesa Thérèse Brosse, al seu llibre *Consciència – Energia*. Ens hi diu que en l'evolució dels animals allò que es desplega amb una riquesa inimaginable és el conjunt de sistemes nerviosos de complexitat i possibilitats creixents al llarg de la història. Hi ha, diu, un procés primer d'expandiment especialitzat i analític de capacitats nervioses noves en tots els àmbits; però observa que quan ens anem acostant a l'aparició històrica de la humanitat, el procés es va invertint i tendeix a la confluència sintètica de totes les capacitats en una mena de centre superior que ella ubica en els lòbuls frontals, l'àrea de Brodmann nº 48, la darrera en madurar en l'infant (3-4 anys). En realitat, segons ella, aquest centre integrador superior caracteritza i singularitza l'espècie humana. Ésser home no és disposar d'un parell de lòbuls frontals fabulosos, ésser home és situar-se en aquests lòbuls, identificar-se amb ells, viure des d'ells, retirar la importància que cada nivell animal dóna als centres nerviosos corresponents. Els simis també tenen lòbuls frontals però aquests no governen llur vida des d'ells. Són massa a prop de llur emergència evolutiva. Encara no saben el que valen. Els usen com una eina auxiliar del seu cervell de mamífers o de rèptils, com una malformació que finalment esdevé útil. La cosa trista és copsar que una societat no resolta, no ajustada, no harmònica, destrona el jo humà de la seva seu pròpia, els lòbuls frontals, i el fa vagar inconsideradament pels altres centres, sovint explotat, sovint dividit i desconcentrat. Cal concentrar totes les energies en el jo i, a continuació, cal situar el jo en els lòbuls prefrontals, la millor cabina de comandament integrat de tot el cos humà. Des d'allà no hi ha conflictes entre les diferents parts del cos i entre els diferents esdeveniments, actituds i preses de posició de la pròpia vida. Segons Brosse, situats al cim del nostre sistema nerviós, tot s'harmonitza, desapareixen les malalties, siguin quines siguin, es creix i s'envelleix amb equilibri... teràpia sorprenent, espontània, gratuïta, do meravellós de la natura generosa que ens ha fet molt ben fets, tot i que ens entestem a desgavellar-nos.

I encara diu una cosa més. Així com els terminals nerviosos, siguin sensitius (centrípets), siguin motors (centrífugs), ens comuniquen amb el dia a dia, aquí i ara (“**Psíquica**” – “Experiència”), així els centres nerviosos, -des del cos de cada neurona, tot passant pels ganglis locals, els centres neurovegetatius para- i orto-simpàtics, els centres medul·lars de la columna vertebral i el gran centre del cervell (romboencèfal, cerebel, mesencèfal, diencèfal, sistema límbic o paleoencèfal i neoencèfal)- ens comuniquen amb la transcendència, amb l'eternitat, amb l'ànima o l'esperit comú de tot l'univers directament (!). La meravella de la consciència particular individual i col·lectiva enllaçada amb la consciència universal. Thérèse Brosse arriba a dir que quan el nostre “cor” és pres per emocions profundes, d'aquelles que ens fan plorar de plenitud, parla amb la consciència universal. L'emoció és el llenguatge i la comunicació més bàsica de l'univers. Que poqueta gent sap interpretar aquest idioma admirable!

*234.13.04.00.- **Sentiment:** Ànim.

234.13.04.10.- Verdes₁:

234.13.04.11.- Entre **Sentiment** i **SUB**. 1.02: - 45 **SUB** – 45 STT – 45 **TEO** – 45 SGT. (13.05) **Sentiment** subjectiu: Emoció.

234.13.04.12.- Entre **Sentiment** i **PRA**. 1.02: - 45 **PRA** – 45 SGE 45 **OBJ** – 45 SGT. (13.01) **Sentiment** pràctic: Força interior. To vital. Empenta. Esperit emprenedor.

*Força emocional.

234.13.04.20.- Roges₁:

234.13.04.21.- Entre **Sentiment** i “**Psíquica**” (**FEN**). 2.10: - 35 **PSI** – 55 **FEN** – 55 **LOG** – 35 SGT.

(13.36) **Sentiment** psíquic: afecte profund. Amistat.

234.13.04.22.- Entre **Sentiment** i “**Mística**.” (**NOU**), 2.10: - 35 **MIS** – 55 **NOU** – 55 **IDE** – 35 SGT.

(13.33) **Sentiment** místic: Via afectiva. *Enamorament profundament emocionat, però controlat.

234.13.04.23.- Entre **Sentiment** i “**Ebrietat**.” (**PLA**). 2.24: - 35 **EBR** – 55 **PLA** – 55 **RAR** – 35 SGT.

(13.49) **Sentiment** embriagador: Transport. “Morir-se per”.

234.13.04.24.- Entre **Sentiment** i “**Desig**” (**MON**). 2.24: - 35 **DSG** – 55 **MON** – 55 **CNV** – 35 SGT..

(13.50) **Sentiment** desitjós: Frisança. Neguit. Pruija.

234.13.04.30.- Blaves₁:

234.13.04.31.- Entre **Sentiment** i “**Passió**” (**PLA-FEN**). 8.08: - 45 **PAS** – 45 **ATZ** – 45 **IDT** – 45 SGT.

(13.69) **Sentiment** passional: Vehemència.. Entusiasme. Xardor.

234.13.04.32.- Entre **Sentiment** i “**Ecumene**” (**MON-NOU**). 8.08: - 45 **ECU** – 45 **CMN** – 45 **ARQ** – 45 SGT.

(13.66) **Sentiment** ecumènic: Fraternitat. Germanor.

234.13.04.33.- Entre **Sentiment** i “**Comunitat**” (**FEN-MON**). 8.07: - 45 **COM** – 45 **EXC** – 45 **DET** – 45 SGT..

(13.70) **Sentiment** comunitari: Companyonia. Solidaritat. Camaraderia.

234.13.04.34.- Entre **Sentiment** i “**Akaixa**” (**NOU-PLA**), 8.07: - 45 **AKA** – 45 **CFN** – 45 **ARK** – 45 SGT.

(13.65) **Sentiment** akàixic: d’alliberament, *Mokxa* (ind.). Fondre’s.

234.13.04.40.- Negres₁:

234.13.04.41.- Entre **Sentiment** i “**Art**” (**SUB-FEN**). 4.02: - 60 **ART** – 60 **ANA** – 60 SGT.

(13.24) **Sentiment** artístic: Emoció estètica.

234.13.04.42.- Entre **Sentiment** i “**Amor**” (**PRA-NOU**). 4.02: - 60 **AMO** – 60 **MTF** – 60 SGT.

(13.09) **Sentiment** amorós: Enamorament.

234.13.04.43.- Entre **Sentiment** i “Felicitat” (**SUB-PLA**). 4.09: - 60 FEL – 60 CAV – 60 SGT.

(13.29) **Sentiment** feliç: Satisfacció.

234.13.04.44.- Entre **Sentiment** i “Cosmos” (**PRA-MON**). 4.09: - 60 COS – 60 AFI – 60 SGT.

(13.18) **Sentiment** còsmic: Simpatia universal.

234.13.04.45.- Entre **Sentiment** i “Metapsíquica” (**SUB-NOU**). 4.08: - 60 MTP – 60 SIN – 60 SGT.

(13.21) **Sentiment** metapsíquic: sagrat. Santedat.

234.13.04.46.- Entre **Sentiment** i “Experiència” (**PRA-FEN**). 4.08: - 60 EXP – 60 CIE – 60 SGT.

(13.10) **Sentiment** experiencial: Impacte. Colpiment.

234.13.04.47.- Entre **Sentiment** i “Intenció” (**SUB-MON**). 4.10: - 60 INT – 60 COV – 60 SGT.

(13.30) **Sentiment** intencional: Propòsit. Decisió. Determinació.

234.13.04.48.- Entre **Sentiment** i “Caos” (**PRA-PLA**). 4.10: - 60 CAS – 60 BOS – 60 SGT.

(13.17) **Sentiment** caòtic: Dubte. Confusió. Sotsobre. Pèrdua.

234.13.04.50.- Roges₂:

234.13.04.51.- Entre **Sentiment** i “Trànsit” (**SUB-PLA-FEN**). 6.12: - 66 TRS – 48 PRB – 66 SGT.

(13.61) **Sentiment** en trànsit: expressat amb exaltació.

234.13.04.52.- Entre **Sentiment** i “Regne” (**PRA-MON-NOU**). 6.12: - 66 RGN – 48 OGN – 66 SGT.

(13.42) **Sentiment** en el regne: compartit per tots en pau i joia.

234.13.04.53.- Entre **Sentiment** i “Agudeses” (**SUB-FEN-MON**). 6.09: - 66 AGU – 48 PCS – 66 SGT.

(13.62) **Sentiment** agut: expressat amb perfecció, exigència i riquesa de recursos.

234.13.04.54.- Entre **Sentiment** i “Magma” (**PRA-NOU-PLA**). 6.09: - 66 MGM – 48 ORG – 66 SGT.

(13.41) **Sentiment** magmàtic: en l'àmbit informe de les seves fonts.

234.13.04.55.- Entre **Sentiment** i “Geni” (**SUB-MON-NOU**). 6.11: - 66 GEN – 48 HAR – 66 SGT.

(13.58) **Sentiment** genial: desenvolupat, madur, complet.

234.13.04.56.- Entre **Sentiment** i “Turbulència” (**PRA-PLA-FEN**). 6.11: - 66 TRB – 48 ONA – 66 SGT.

(13.44) **Sentiment** turbulent: Esverament. Desassossec.

234.13.04.57.- Entre **Sentiment** i “**Letargia**” (**SUB-NOU-PLA**). 6.10: - 66 **LET** – 48 **SLM** – 66 SGT.

(13.57) **Sentiment** letàrgic: Sentiment adormit, somort, latent, naixent.

234.13.04.58.- Entre **Sentiment** i “**Polidesa**” (**PRA-FEN-MON**). 6.10: - 66 **POL** – 48 **FUN** – 66 SGT..

(13.43) **Sentiment** polit: en l'àmbit ben format del seu desplegament.

234.13.04.60.- Roges₃:

234.13.04.61.- Entre **Sentiment** i “**Estètica**”. 7.10: - 90 **EST** – 90 SGT.

(13.40) **Sentiment** estètic: Gust. Elegància. Distinció.

234.13.04.62.- Entre **Sentiment** i “**Ètica**”. 7.10: - 90 **ETI** – 90 SGT.

(13.34) **Sentiment** ètic: *Dignitat. Honor.

234.13.04.63.- Entre **Sentiment** i “**Follia**”. 7.12: - 90 **FOL** – 90 SGT.

(13.53) **Sentiment** foll: Embogiment.

234.13.04.64.- Entre **Sentiment** i “**Obligació**”. 7.12: - 90 **OBL** – 90 SGT.

(13.51) **Sentiment** obligat: Dol. Compassió.

234.13.04.65.- Entre **Sentiment** i “**Mítica**”. 7.09: - 90 **MIT** – SGT.

(13.37) **Sentiment** mític: Tragèdia.

234.13.04.66.- Entre **Sentiment** i “**Tècnica**”. 7.09: - 90 **TEC** – 90 SGT.

(13.35) **Sentiment** tècnic: Condol. Professió de funerària. Consellers psicòlegs.

234.13.04.67.- Entre **Sentiment** i “**Astúcia**”. 7.11: - 90 **AST** – 90 SGT.

(13.54) **Sentiment** astut: Psicodèlia.

234.13.04.68.- Entre **Sentiment** i “**Prodigi**”. 7.11: - **PRD** – 90 SGT.

(13.52) **Sentiment** prodigiós: Heroïcitat.

234.13.04.70.- Blaves₂:

234.13.04.71.- Entre **Sentiment** i “**Glòria**”. 9.16: - 90 **GLO** – 90 SGT.

(13.77) **Sentiment** gloriós: Victòria. Honradesa.

234.13.04.72.- Entre **Sentiment** i “**Ecologia**”. 9.16: - 90 **ECL** – 90 SGT.

(13.67) **Sentiment** ecològic: Emoció de i per l'univers.

234.13.04.73.- Entre **Sentiment** i “**Bellesa**”. 9.14: - 90 **BEL** – 90 SGT.

(13.78) **Sentiment** bell: atractiu.

234.13.04.74.- Entre **Sentiment** i “**Àpeiron**”. 9.14: - 90 **APE** – 90 SGT.

(13.68) **Sentiment** apeirònic: “Sentiment oceànic” (A. Koetsler)

234.13.04.75.- Entre **Sentiment** i “**Divinitat**”. 9.15: - 90 **DIV** – 90 SGT.

(13.74) **Sentiment** diví: Tendresa paternal de Déu.

234.13.04.76.- Entre **Sentiment** i “**Acció**”. 9.15: - 90 **ACC** – 90 SGT.

(13.72) **Sentiment** actiu: expressat amb obres.

234.13.04.77.- Entre **Sentiment** i “**Tiàmat**”. 9.13: - 90 **TIA** – 90 SGT.

(13.73) **Sentiment** tiamàtic. Tendresa de la Mare universal.

234.13.04.78.- Entre **Sentiment** i “**Economia**”. 9.13: - 90 **ECN** – 90 SGT.

(13.70) **Sentiment** econòmic: servicial.

232.13.05.- Antiterme:

35°: **PSI, MIS, EBR, DSG.**

45°: **SUB, PRA, COM, AKA, ECU, PAS.**

60°: ART, AMO, MTP, EXP, FEL, COS, INT, CAS.

66°: **AGU, MGM, LET, POL, GEN, TRB, TRS, RGN.**

90°: **FEN, NOU, PLA, MON, ATZ, CMN, CFN, EXC, SGE, STT, MIT, TEC, EST, ETI, AST, PRD, FOL, OBL, TIA, ECN, BEL, APE, DIV, ACC, GLO, ECL.**

114°: **ONA, OGN, ORG, FUN, PCS, SLM, HAR, PRB.**

120°: CIE, MTF, ANA, SIN, BOS, AFI, COV, CAV.

135°: **OBJ, TEO, IDT, ARQ, ARK, DET.**

145°: **LOG, IDE, RAR, CNV.**

180°: SGT.

232.13.06.- Núvol d'afins:

Ànim / desànim. Força interior / feblesa. Tremp. Empenta. Coratge / covardia. To vital.

Escalf vital. Vitalitat. Clima d'amor viscut. Energia interior. Potència / impotència.

Kundalini (hindu.). Experiència de l'orgasme. Emocions bàsiques. Empenta

experimentadora. Exaltació / depressió. Optimisme / pessimisme. Consol / desconsol.

Naixement i mort místics. Reencarnació. *Rebirthing*. *Id* (Freud): l'inconscient

subconscient. Temperament.

232.13.06.- Salt als veïns propers:

(45° **SUB**/1.02/**PRA** 45°)

(35° **PSI**/2.10/**MI** 35°)

(35° **EBR**/2.24/**DSG** 35°)

(45° **COM**/8.07/**AKA** 45°)

(45° **ECU**/8.08/**PAS** 45°)

(60° ART/4.02/AMO 60°)

(60° EXP/4.08/MTP 60°)
(60° FEL/4.09/COS 60°)
(60° CAS/4.10/INT 60°)
(66° **MGM**/6.09/**AGU** 66°)
(66° **LET**/6.10/**POL** 66°)
(66° **TRB**/6.11/**GEN** 66°)
(66° **TRS**/6.12/**RGN** 66°)

232.13.06.- Salt als veïns neutres i llunyans:

(90° **MIT**/7.09/**TEC** 90°)
(90° **EST**/7.10/**ETI** 90°)
(90° **PRD**/7.11/**AST** 90°)
(90° **FOL**/7.12/**OBL** 90°)
(90° **ECN**/9.13/**TIA** 90°)
(90° **APE**/9.14/**BEL** 90°)
(90° **ACC**/9.15/**DIV** 90°)
(90° **GLO**/9.16/**ECL** 90°)

232.13.07.- Sociolingüística:

Actitud mental, coneixença, desvetllada per la sensació. Tenir algú el sentiment de la seva feblesa. Tenir el sentiment de l'art. Tenir el sentiment de la pròpia dignitat.

Disposició emocional envers una cosa. Tenir, alimentar, un sentiment d'odi, d'avversió, d'enveja o, al contrari, sentiments positius.

Moviment, impuls, de l'ànima, produïts per causes espirituals. Sentiments d'amistat. És un home de bons sentiments. Els sentiments naturals.

Estat de l'ànim afligit per un esdeveniment trist, dolorós. Tinc el sentiment de dir-vos que ho hem perdut tot.

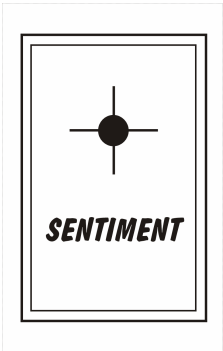
Manera d'apreciar. No haves de manifestar-li els teus sentiments.

* Filòsofs:

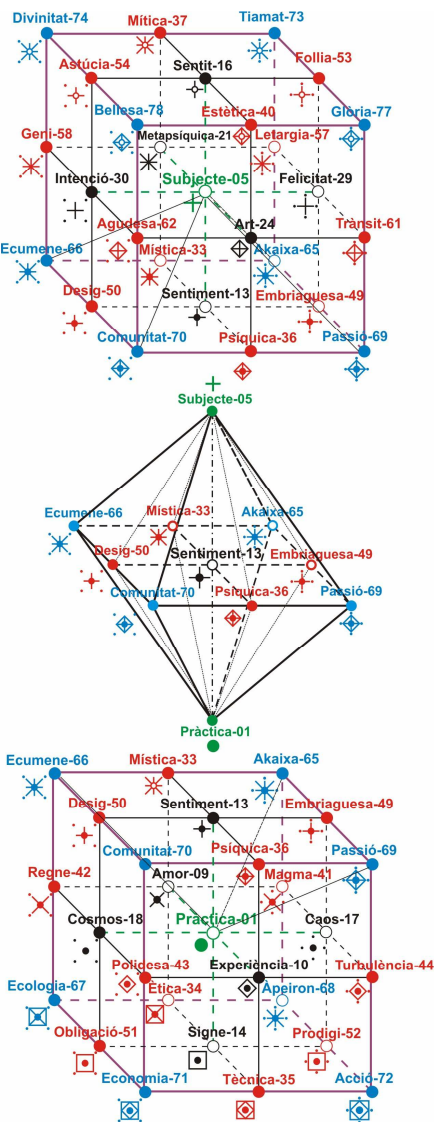
Li Chi: alegria, ràbia, por, amor, agradar i desagradar. Descartes: admiració, amor, odi, desig, alegria i pena. Baruch Spinoza: plaer, desig i dolor. Thomas Hobbes: interès, desig, amor, aversió, odi, alegria i dolor. Paul Ekman: ràbia, fàstic, por, felicitat, tristor i sorpresa.

232.13.08.- Figures:

232.13.08.01.- Símbol de STM:



232.13.08.02.- Constel·lació de STM:



13 SENTIMENT

1.02 SUB-05	PRA-01	45
2.10 PSI-36	MIS-33	35
2.24 EBR-49	DSG-50	35
8.08 PAS-69	ECU-66	45
8.07 COM-70	AKA-65	45
4.02 ART-24	AMO-09	60
4.09 FEL-29	COS-18	60
4.08 MTP-21	EXP-10	60
4.10 INT-30	CAS-17	60
6.12 TRS-61	RGN-42	66
6.09 AGU-62	MGM-41	66
6.11 GEN-58	TRB-44	66
6.10 LET-57	POL-43	66
7.10 EST-40	ETI-34	90
7.12 FOL-53	OBL-51	90
7.09 MIT-37	TEC-35	90
7.11 AST-54	PRD-52	90
9.16 GLO-77	ECL-67	90
9.14 BEL-78	APE-68	90
9.15 DIV-74	ACC-72	90
9.13 TIA-73	ECN-71	90

232.13.09.- Texts afins:

232.13.09.01.-

"Em va commoure profundament la serietat vehement amb què Freud tractava d'entendre el psicòtic. Sobresortia com una muntanya sobre les opinions pedants i convencionals que els psiquiatres de la vella escola professaven pel que fa als desordres mentals. Aquest o aquell era "boig", deien, i això era tot. En els meus dies d'estudiant em vaig familiaritzar amb el qüestionari per als pacients mentals; em vaig sentir avergonyit. Vaig escriure una obreta de teatre en la qual descrivia la desesperació del pacient mental incapaç de dominar la marea de les forces vitals i que clama demanant ajuda i claredat. S'hi consideren les estereotípies d'un pacient catatònic; gestos com el de recolzar constantment un dit contra el front en un esforç per pensar; o la mirada profunda, escrutadora, llunyana, d'aquests pacients. I és llavors quan el psiquiatre li pregunta: "Quina edat té?", "Com es diu?" "Quant és 3 per 6?", "Quina és la diferència entre un nen i un nan?". Troba desorientació, escissió de la consciència, deliris de grandesa i res més. L'"Steinhof" de Viena hostatjava quasi 20.000 individus d'aquest tipus. Cadascun d'ells sentia que el seu món s'enfonsava, i per a poder agafar-se a alguna cosa, havia creat un imaginari món propi en el qual podia *existir*. En conseqüència, jo podia comprendre molt bé el concepte freudià del deliri com un intent de perdut. Tot i això, els seus punts de vista no eren totalment satisfactoris. Em semblava que el seu concepte de l'esquizofrènia no anava més enllà de la reducció de la malaltia a una regressió autoeròtica. Freud pensava que una fixació en el període de narcisisme primari durant la infantesa, constituïa una disposició a l'esquizofrènia. Em semblava correcte, però incomplet. No era tangible. Em semblava que el que el nen absorbeix en sí mateix i l'adulte esquizofrènic tenien en comú era la seva manera de viure. Per al nadó el món exterior, amb els seus estímuls infinits, no pot ésser res més que un caos, un caos del qual formen part les sensacions del seu propi cos. El jo i el món exterior es viuen com una unitat. Al principi, vaig pensar, l'aparell psíquic distingeix entre els estímuls agradables i desagradables. Tot el que és agradable pertany al jo expandit, tot el desagradable al no-jo. En passar el temps això canvia. Certs elements de les sensacions del jo que foren localitzats en el món exterior, ara es reconeixen com a parts del jo. De manera semblant, un jo unificat cristal·litza gradualment a partir del caos de les percepcions internes i externes; es comença a percebre el límit entre el jo i el món exterior. Si durant aquest període en què s'està orientant ell mateix, el nen experimenta un fort sotrac emocional, els límits romanen confusos, vagues i incerts."

Reich, Wilhelm. *La función del orgasmo. Capítulo II : Peer Gynt. Pàg. 53 y 54.*
Diario El País, S.L. Madrid, 2003

232.13.09.02.-

LES MEVES VACANCES - Ovidi Montllor

Tot ben senzill i ben alegre.
Em creureu mort, jo no hauré mort.
Faré vacances!
El color negre que m'estime
se'n vindrà amb mi,
jo sol de negre!
Beveu conyac i vi i caçalla,
i si m'arriba el pressupost
beveu bon whisky.
Ràpidament em foteu foc.
Soc valencià!
Si no és molèstia per als amics,
en una capsa de cartró,
fiqueu la pols d'un servidor,
i el millor llibre de poemes
d'aquell poeta que creieu.
És per anar passant l'estona
amablement.
I al mateix temps aprendre, viure,
conèixer coses i més coses
per la propera cançó a fer.
Porteu-me a Alcoi
que és el meu poble.
I allà on comença el Barranc del Cinc,
prop d'un "romer" deixeu-me ja.

Així tindrè l'aroma bo.
I a prop també del rierol.
Així a les nits amb la quietud
vindrà la música.
Mireu també de fomentar
els berenars a la muntanya.
Així per fi s'aproparan
dolces xicones.
I despistant, com qui no vol,
alçaré els ulls i entrant pels peus
arribaré fins al seu cor.

Res de adéus ni de records.
Vaig de vacances!

Qualsevol dia impensat
us tornaré a empenyar
amb les darreres cançonetes.
Potser d'entrada us estranyeu,
bé pel físic o la veu.

però seré altre cop jo.
 Doncs com el mestre Maragall,
 també crec jo
 en la resurrecció de la carn.
 Seré més jove i tornaré
 a estimar a cada instant.
 Ai les xiquetes!
 Ai les donetes!
 Ai quines joies!
 I si per cas,
 jo no ho crec pas,
 encara dura la vida dura,
 doncs altre cop de part dels "bons"
 fins a la mort!
 Ja se sap que sempre passa
 els diran que són dolents.
 Però llavors no em moriré,
 FARÉ VACANCES.

Montllor, Ovidi. *Les meves vacances*.

Antologia, 13 CD. Cara A. Cançó núm. 5

Producció de Dahiz produccions.

Ajuntament d'Alcoi, 2000.

232.13.09.03.-

Poemes de Maria-Mercè Marçal dedicats a la seva filla:

Car si près que tu sois l'air circule entre nous

M.Desbordes-Valmore

Heura,

victòria marçal,

germana

estrangera, de cop feta present;
 Com desxifrar el teu llenguatge bàrbar
 i violent que força els meus confins
 fins a la sang, un repte que no em deixa
 ni les cames tan sols per a fugir!
 ¿Quins ulls i quines mans -no pas les meves-
 sabrien veure't com un tacte, sols,
 com la bellesa feta carn, desclosa
 sobre el meu ventre, sense interrogants?
 No puc deixar d'enyorar les orelles
 endevines que et caçaven la veu
 quan només eres l'ombra d'un murmur
 de fulles altes, cos endins, desig,
 senyals de fum de l'una a l'altra banda

del bosc, so de tabals, obert, llunyà,
colom amb bec en blanc, on jo inscrivia
l'alfabet vegetal del teu missatge,
poema viu que no urgia resposta
com ara aquesta que sé que no sé.
I malgrat tot t'anomeno victòria,
heura marçal, germana, l'estrangera.

El teu cos riu i riu,
esbojarrat a voltes,
d'altres maliciosament,
per sota el nas.
D'altres només ensenya
una mica les dents
-d'un blanc enriolat-
entre llavis de festa
vermella. Adesiara
sols juga a riure, fins
que arriba el foc, i atia
tots els cavalls i se
t'enduen per camins
mai no fressats i els meus
dits cullen la rialla
desbridada i oberta.

I fins quan tens els ulls
mossegats per la pena
el teu cos riu i riu.

Cadell enjogassat, manyac i esquerp,
que m'ensenyas les dents totes de llet
però amb les puntes vives i esmolades
sense escapçar, i els ulls de bat a bat,
rebecs cada vegada que t'assenyalo els límits!
Com embridar-te si tu em fas tornar
al món indòmit, l'espai sense fites,
on la lluita i el joc són u, i la sang
se'm fa petita com tu, i se'm desboca!

¿Com prendria el fuet del domador
que, malgrat tot, guardo dins de l'armari
entre d'altres disfresses i oripells?
Deixeu-me ser cadell sols un instant
i llençaré ben lluny, ben lluny les claus!

Tan petita i ja saps com és d'alta
la paret que no es deixa saltar!

I jo voldria prou fer-te esqueneta.

Qui és que m'omple les mans de maons?
Qui em fa dir-te les serps de l'altra banda?

Qui fa que engalzi vidres a la tàpia?
-Tu, lladre de la teva llibertat?

Tan petita i ja saps com és d'alta
la paret que no et deixo saltar!

Marçal, Maria-Mercè. *La germana, l'estrangera*. Pàg. 57, 62, 67 i 70. Edicions del Mall. Sant Boi de Llobregat, 1985.

232.13.09.04.-

SENTIMENT

Impuls de l'existir, d'autoafirmar-se,
energia del ser individual,
ànim del jo, que guarda com la garsa,
dins el subjecte, l'or del to vital.

Com una paradoxa no compresa,
és com un vi potent que el cos somou,
i, amb jocs de passió i d'embriaguesa,
damunt la rauxa balla com un ou.

Però quan surt de dins l'íntima tija
que el solc intern del viure ens ha sembrat,
neix un afany al pit i una pruija
que esfulla els pètals de la voluntat.

Esclat interior que es torna esquitx
i surt i ens embriaga amb el desig.

Josep Colet

232.13.10.- Obra plàstica afí:



Edgar Munch
EL CRIT 1893
Trep i pastel sobre tauler 91x 73'5cm.

32.13.11.- Dades tècniques:

c = -0.11253953951963827100

p = 0.00000000000000000000

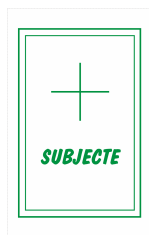
t = -0.11253953951963827100

v = 0.00000000000000000000

232.13.12.- Test / Qüestionari: **Sentiment**

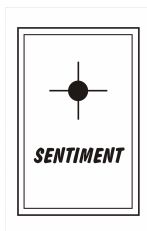
232.13.14.01.

PRA – SUB



232.13.14.02.

STM



Lluís Maria Xirinacs Damians. SENTIMENT. GLOBÀLIUM. MODEL MAJOR

Consulta:

Diccionaris

- Diccionari de la llengua catalana. IEC
- Diccionari descriptiu de la llengua catalana. IEC
- Diccionari català-valencià-balear. IEC
- Gran enciclopèdia catalana. GEC
- Viquipèdia. L'enciclopèdia lliure.

Breu bibliografia de consulta ètimo-semàntica:

- Coromines, Joan, *Diccionario crítico etimológico de la Lengua Castellana*, 4 vols. (1954 – 57).
- Id., *Diccionario etimológico castellano e hispánico*, 1980?
- Id., *Diccionari etimològic i complementari de la Llengua catalana*, 9 vols. (1980 – 1991), Curial, Barcelona.
- A. Ernout et A. Meillet, *Dictionnaire étymologique de la Langue latine*, 4^a ed., 1985, Klincksieck, París.
- P. Chantraine, *Dictionnaire étymologique de la Langue grecque*, 2. vols. 1983 - 84, Klincksieck, París.